

EUROPOS TARYBA
EUROPOS ŽMOGAUS TEISIŲ TEISMAS
ANTRASIS SKYRIUS

NUTARIMAS DĖL

Kęstučio LIEKIO
pareiškimo Nr. 10406/03
prieš Lietuvą

PRIIMTINUMO

Europos Žmogaus Teisių Teismas (antrasis skyrius), 2006 m. gegužės 30 d. posėdžiaujant kolegijai, sudarytai iš:

pirmininko J.-P. COSTA,
teisėjų A.B. BAKA,
R. TÜRMEŅ,
M. UGREKHELIDZE,
E. FURA-SANDSTRÖM,
D. JOČIENĖS,
D. POPOVIĆ,

ir *skyriaus kanclerio pavaduotojo* S. NAISMITH,

atsižvelgdamas į minėtą pareiškimą, pateiktą 2003 m. kovo 10 d.,

atsižvelgdamas į sprendimą taikyti Konvencijos 29 straipsnio 3 dalį ir nagrinėti bylos priimtino bei esmės klausimus kartu,

atsižvelgdamas į atsakovės Vyriausybės pateiktą poziciją ir į pareiškėjo kaip atsakymą pateiktą nuomonę,

po svarstymo nusprendė:

FAKTAI

Pareiškėjas Kęstutis Liekis yra Lietuvos Respublikos pilietis, gimęs 1970 metais, gyvenantis Kaune. Lietuvos Respublikos Vyriausybei (Vyriausybė) atstovavo jos atstovė E. Baltutytė.

A. Bylos aplinkybės

Šalių pateikti bylos faktai gali būti apibendrinti kaip išdėstyta toliau.

2000 m. gegužės 2 d. pareiškėjas buvo sulaikytas ir apklaustas kaip įtariamasis baudžiamojoje byloje dėl plėšimo. L. J. buvo įtariama bendrininkavusi su pareiškėju.

2000 m. gegužės 4 d. Kauno miesto apylinkės teismas paskyrė pareiškėjui 10 parų suėmimą.

2000 m. gegužės 11 d. teismas dviem mėnesiams pratęsė suėmimo terminą.

2000 m. gegužės 24 d. prokuroro nutarimu kardomoji priemonė – suėmimas – pareiškėjui pakeista į namų areštą.

2000 m. rugpjūčio 8 d. buvo patvirtinta kaltinamoji išvada, byla perduota teismui.

2001 m. gegužės 31 d. Kauno miesto apylinkės teismas sustabdė baudžiamąją bylą, nes pasislėpė L. J.

Tą pačią dieną teismas paskyrė pareiškėjui kardomąją priemonę – rašytinį pasižadėjimą neišvykti. Nutartyje skirti kardomąją priemonę buvo nurodyta, kad nutartį galima skusti Kauno apygardos teismui, tačiau pareiškėjas to nepadarė.

2003 m. kovo 7 d. teismas atnaujino bylos nagrinėjimą pareiškėjo atžvilgiu.

2003 m. gegužės 16 d. pareiškėjas buvo išteisintas.

2003 m. rugpjūčio 12 d. Kauno apygardos teismas prokuroro apeliacinį skundą dėl išteisinamojo nuosprendžio atmetė.

2004 m. vasario 24 d. Aukščiausiasis Teismas prokuroro kasacinį skundą atmetė. Ši nutartis buvo galutinė.

SKUNDAI

1. Remdamasis Konvencijos 3 ir 5 straipsniais, pareiškėjas skundėsi, kad buvo neteisėtai sulaikytas ir kad dėl sulaikymo neturėjo veiksmingos teisinės gynybos priemonės.

2. Remdamasis Konvencijos 6 straipsniu, pareiškėjas skundėsi, kad baudžiamasis procesas truko pernelyg ilgai.

3. Jis taip pat skundėsi, kad dėl jam paskirto rašytinio pasižadėjimo neišvykti buvo apribota jo judėjimo laisvė.

TEISĖ

1. Atsižvelgdamas į pareiškėjo skundą pagal Konvencijos 3 (kankinimo, nežmoniško ar žeminančio žmogaus orumą elgesio uždraudimas) ir 5 (teisė į laisvę ir saugumą) straipsnius dėl kardomojo kalinimo ir namų arešto, Teismas pastebi, kad pareiškėjo kardomasis kalinimas baigėsi 2000 m. gegužės 24 d., namų areštas – 2001 m. gegužės 31 d., o pareiškimas Teismui pateiktas 2003 m. kovo 10 d. Vertinant pareiškėjo teiginį, kad nebuvo veiksmingų teisinės gynybos priemonių, laikytina, kad pareiškėjas praleido šešių mėnesių terminą, numatytą Konvencijos 35 straipsnio 1 dalyje, šiam klausimui iškelti (žr. *Jankauskas v. Lithuania* (dec.), no. 59304/00 2003-12-16; taip pat žr. *Jėčius v. Lithuania* no. 34578/97, § 44, ECHR 2000-IX).

2. Pareiškėjas taip pat teigė, kad buvo pažeista Konvencijos 6 straipsnio 1 dalis (teisė į teismą per įmanomai trumpiausią laiką), nes baudžiamosios bylos nagrinėjimas užtruko pernelyg ilgai. Vyriausybė nesutiko.

Teismas pabrėžia, kad nagrinėtinas laikotarpis prasidėjo 2000 m. gegužės 2 d. ir baigėsi 2004 m. vasario 24 d., kai pareiškėjas buvo galutinai išteisintas. Visas procesas trijose teismų instancijose užtruko truputį ilgiau nei trejus metus ir devynis mėnesius. Teismas mano, kad tokia trukmė atitinka Konvencijos 6 straipsnio 1 dalies reikalavimus, ypač atsižvelgiant į tai, kad procesas užsitęsė, nes pasislėpė įtariama pareiškėjo bendrininkė. Nėra požymių, kad procesas iš esmės užsitęsė dėl valstybės institucijų kaltės. Tai, kas išdėstyta, leidžia Teismui daryti išvadą, kad baudžiamosios bylos nagrinėjimo trukmė nepažeidė „įmanomai trumpiausio laiko“ reikalavimo. Todėl ši pareiškimo dalis turi būti atmesta kaip aiškiai nepagrįsta pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 ir 4 dalis.

3. Galiausiai pareiškėjas skundėsi dėl jam paskirto rašytinio pasižadėjimo neišvykti. Teismas mano, kad Konvencijos 4 Protokolo 2 straipsnis (judėjimo laisvė) yra tiesiogiai susijęs su šia pareiškimo dalimi. Tačiau pareiškėjas 2001 m. gegužės 31 d. teismo nutarties dėl minėtos kardomosios priemonės paskyrimo neskundė, todėl nepanaudojo vidaus teisinės gynybos priemonių, kaip to reikalauja Konvencijos 35 straipsnio 1 dalis.

Teismas daro išvadą, kad procesas pagal Konvencijos 29 straipsnio 3 dalį turi būti nutrauktas, o pareiškimas atmestas visa apimtimi.

Dėl šių priežasčių Teismas vienbalsiai

Skelbia pareiškimą nepriimtinu.